

handling. Det har socialministeren heldigvis erkendt ved flere steder at acceptere, at der på sociale institutioner kan indtages narko, uden at personalet griber ind, fordi man ikke mener, at det vil nytte noget i den situation, og fordi man ikke ønsker at sætte folk på gaden.

Behandlingsgarantien, som har været nævnt flere gange i debatten i dag, er et stort frem-skridd. Venstrefløjen har kæmpet for det i mange år, og det kan forhåbentlig hjælpe mange. Men hvad gør vi så indtil da?

I begyndelsen af 1990'erne blev der iværksat en massiv politiindsats, der forsøgte at stresser narkomanerne væk. Man havde en idé om, at hvis man bare blev ved med at stoppe dem på gaden, blev ved med at tage narkoen fra dem, gjorde livet så ubehageligt for dem som muligt, så kunne det være, at de holdt op med at være narkomaner og gik i behandling i stedet. Man kan sige, at det virkede til at fjerne nogle af narkomanerne, i den forstand at dødstallene steg drastisk, men det var næppe det nogen havde ønsket.

Spørgsmålet er, om vi ikke nu er kommet i den situation, hvor vi i stedet for den massive politiindsats skal sætte ind med en massiv social indsats ikke kun med behandling, men også med det opsøgende arbejde og med en social indsats, for at folk kan få et værdigt liv, indtil de bliver motiveret til behandling. Hvis først de begynder at få det lidt mere menneskeligt og få lidt mere overskud, så kan det være, at de også begynder at tro på, at de kan klare en behandling, og at de vil kunne klare et liv uden stoffer.

I hvert fald vil den massive sociale indsats, herunder sundhedsrum, kunne have den virkning, at den redder liv, og det er vel ikke en helt dårlig effekt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KRF):

Dette forslag er helt sikkert fremsat på baggrund af en ægte omsorg for narkomaner, og der er rigtig mange gode tanker i beslutningsforslag nr. B 68 om, at man vil yde omsorg, man vil hjælpe, man vil behandle mennesker, som er udsatte. Men der er dilemmaer, som det her forslag berører, og flere af de dilemmaer har sundhedsministeren også været inde på.

Det, som er hovedproblemet for Kristeligt Folkeparti i det her forslag, er, at det på trods af alle gode hensigter er og bliver fixerum, vi snak-

ker om, altså et sted, hvor man frit kan sprøjte narkotika i sig. Hvis disse sundhedsrum var rene sundhedsrum eller væresteder for narkomaner med al den omsorg og behandling og rådgivning, der ligger i forslaget, men uden et fixerum, så ville vi have det meget fint med det og ville sikkert stemme for det. Så ville det være den massive sociale indsats, som også fru Line Barfod talte om, men vi kan desværre ikke stemme for forslaget, som det ser ud nu.

Der har været talt om i debatten i dag, hvem der ved noget, og hvad eksperterne siger, og jeg mener ligesom fru Birthe Skaarup, at pårørende til narkomaner er nogle af de eksperter, vi skal lytte til. Landsforeningen af Pårørende til Stofmisbrugere har også sendt os et brev, hvor de siger, at fixerum ikke er løsningen. De siger, at de er bange for, at det vil blive samlingssted, ikke kun for stofmisbrugere, men også for pushere, de påpeger, at misbrugerne jo først skal ud og begå en ulovlig handling, og de siger, at de er bange for, at det her er forløberen for statsfinansieret heroin, som de pårørende mener er det samme som at opgive hjælpen til misbrugerne og placere dem på en holdeplads.

Kl. 13.30

De pårørende siger så: Brug i stedet ressourcerne til at udnytte den netop indførte behandlingsgaranti og få kommuner og amter til at opfylde deres pligt til at hjælpe og støtte færdigbehandlede misbrugere til bolig og aktivering.

Det her med den nye behandlingsgaranti virker faktisk. Vi har lige via Ritzau også fået en udmelding om, at næsten halvdelen af de narkomaner, der p.t. kommer i behandling, er nye og ukendte, som med garantien har fået håb om at blive stoffri. Amtsborgmesteren for Nordjylland, Orla Hav, siger: Nu får vi fat i narkomaner, som hidtil har været ukendte i systemet, og se, det var jo da godt.

Mange af narkomanerne, rigtig mange, ønsker jo at komme ud af stofafhængigheden, og det tror jeg at langt de fleste ønsker. Det kræver både afgiftning, behandling og efterværn eller resocialisering, og i Danmark har vi svigtet især på resocialiseringsområdet. Mange narkomaner er blevet afgiftet og så sendt tilbage til det miljø, de kom fra, og så begynder det hele selvfølgelig forfra. Hvad havde vi ellers ventet?

Afgiftning og afvænnning er kun første skridt. Her fjerner man giften, så man kan komme i gang med det egentlige arbejde, men hvis man gang på gang sender narkomaner hjem efter afgiftning og kalder det behandling, så er det ikke